

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/325/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110227832
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7110227832.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Feťkovej a členiek senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a Mgr. Zuzany Čisovskej v spore žalobcu B. Y.a, nar. XX.XX.XXXX, bytom v Košiciach, Y. XXX/XX, zastúpeného JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom v Košiciach, Kováčska 32, IČO: 17 072 760, proti žalovanému G. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom v Rožňave, Č. K. XX, zastúpeného JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v Rožňave, Šafárikova 8, o zaplatenie 9.958,18 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 5C/7/2013 -325 zo dňa 02. júla 2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a .

II. Súd z a v ä z u j e žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Predmetom konania je žaloba žalobcu o zaplatenie sumy 9.958,18 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2010 do zaplatenia. Podľa opisu rozhodujúcich skutočností v návrhu na vydanie platobného rozkazu medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o pôžičke zo dňa 27.01, predmetom ktorej bola pôžička vo výške 9.958,18 eura. Zmluvné strany si dohodli úrok z pôžičky vo výške 298,74 eura mesačne od dátumu poskytnutia pôžičky do 31.12.2007 a 265,55 eura od 01.01.2008 do 30.06.2010. Dohodnuté úroky z pôžičky sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach do 10. dňa nasledujúceho mesiaca za predchádzajúci mesiac. V zmysle prílohy k zmluve o pôžičke žalovaný si túto povinnosť plnil a až v rokoch 2009 a 2010 túto povinnosť neplnil, čím mu vznikla dlžná suma úrokov vo výške 2.790,- eur. Titulom nezaplatených úrokov z pôžičky vo výške 2.790,- eur žalobca so žalovaným uzatvoril Zmluvu o pôžičke zo dňa 27.05.2010, predmetom ktorej bolo prenechanie peňažnej sumy vo výške 2.790,- eur ako dlžný úrok z pôžičky poskytnutej dňa 27.01.2015, pričom žalovaný sa zaviazal tieto nesplatené úroky splatiť v lehote do 31.12.2010. Samotná istina - požičaná suma 9.958,18 eura mala byť uhradená v lehote do 30.06.2010. Pokiaľ žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 10.09.2010, aby v lehote do 25.09.2010 dlžnú sumu uhradil spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne od 01.07.2010, žalovaný na túto výzvu reagoval listom zo dňa 30.09.2010, ktorým oznámil, že uvedenú pôžičku uhrádzal v pravidelných mesačných splátkach a celkovo mu uhradil čiastku 471.000,- Sk.

3. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia súd prvej inštancie vec správne posúdil v zmysle § 657 a § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a aplikoval pre svoje rozhodnutie aj ust. § 53 ods. 5 a 6 Občianskeho zákonníka o neprijateľných podmienkach upravených v spotrebiteľských zmluvách.

4. Prvoinštančný súd uzavrel, že nebolo v konaní sporné, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, v zmysle ktorej žalobca požičal žalovanému sumu 300.000,- Sk (9.958,18 eura). Zostalo však sporným, či žalobca peniaze požičal s úrokom vo výške 9.000,- Sk /298,74 eur/ a potom 8.000,- Sk /265,55 eur/, resp. vo výške 10 % mesačne. Pritom znaleckým dokazovaním bolo preukázané, že podpisy žalobcu na oboch zmluvách sú pravé. Svedkovia potvrdili, že dohoda bola /najprv ústna/ taká, že žalovaný mal platiť úroky vo výške 9.000,- Sk /298,74 eur/ a potom 8.000,- Sk /265,55 eur/ mesačne. To potvrdzuje aj rozpis splátok úrokov v tejto výške, pričom žalovaný zaplatil spolu sumu 13.642,70 eur. Tento rozpis vyhotovil svedok p. C., ktorý vtedy vyhotovil aj písomnú zmluvu, ktorú žalobca podpísal a nemal námietok voči výške zaplatenej sumy. Žalobca nevedel uviesť skutočne akú sumu mu žalovaný zaplatil a takisto ani žalovaný, pretože ani jeden z nich nemá doklady o platbách. Žalovaný platil splátky do rúk syna žalobcu a je možné, že on ich otcovi neodovzdal. On však sprostredkoval požičanie peňazí, a preto bolo prijateľné, aby on od žalovaného preberal peniaze. Pokiaľ prvoinštančný súd vychádzal z toho, že žalobca žalovanému požičal sumu 300.000,- Sk za úroky vo výške 9.000,- Sk mesačne a potom vo výške 8.000,- Sk mesačne, prvoinštančný súd považoval tieto úroky za úžernícke. Žalovaný mal žalobcovi vrátiť pôžičku vo výške 300.000,- Sk, teda 9.958,18 eur a pokiaľ boli dohodnuté úroky vo vyššie uvedenej výške, okrem pôžičky by mal uhradiť úroky spolu vo výške 19.916,36 eur, čo je viac ako dvojnásobok požičanej sumy. Keďže úroky prevyšovali viac ako dvojnásobok požičanej sumy, predstavovali vysokú odplatu. Takto dohodnuté vysoké úroky, ktoré prevyšovali viac ako dvojnásobok požičanej sumy, považoval za neprijateľné zmluvné podmienky a vyvodil, že pôžička je bezúročná a žalovaný mal zaplatiť len požičanú sumu. Napriek tomu, že strany sporu, ako aj svedkovia potvrdili, že žalovaný splácal úroky, považoval to súd prvej inštancie za neprípustné, lebo v prvom rade sa má splatiť úver, resp. úver spolu s úrokmi. Z týchto dôvodov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol zmeniť rozsudok a zaviazat' žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 9.958,18 eura spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 01.07.2010 do zaplataenia a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, alternatívne zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Súd prvej inštancie v konaní vo veci samej za nespornú skutočnosť považoval poskytnutie pôžičky, v sume 300.000,- Sk ale spornou otázkou zostala výška dohodnutých úrokov. V konaní teda bolo sporné, ktorá zmluva o pôžičke je platná, či predložená žalobcom alebo žalovaným. Napriek rozsiahlemu dokazovaniu prvoinštančný súd nepristúpil ku konečnému záveru, ktorá zmluva je platná, ale spor vyriešil spôsobom, že aj keby bola platná zmluva o pôžičke, ktorú predložil žalobca, tak tam dohodnuté úroky sú neplatné z dôvodu neprijateľnej zmluvnej podmienky a samotnú zmluvu charakterizoval ako spotrebiteľskú zmluvu. Pritom ustanovenie § 52 OZ o spotrebiteľských zmluvách nebolo možné aplikovať na predmetný spor. Prvoinštančný súd aplikoval jednak nesprávny právny predpis, ktorý nebol ani platný a účinný v čase uzavretia zmluvy o pôžičke (zmluva o pôžičke bola uzavretá 27.01.2005) a zároveň nesprávne priznal žalobcovi a žalovanému postavenie dodávateľa a spotrebiteľa, že teda nesprávne identifikoval zmluvu o pôžičke ako spotrebiteľskú zmluvu.

8. Pokiaľ prvoinštančný súd posúdil úroky za úžernícke, takýto pojem podľa žalobcu civilné právo nepozná. V rozhodnom období navyše neplatil žiadny právny predpis, ktorý by explicitne riešil maximálnu možnú úrokovú mieru v nesporebiteľských zmluvách. Jedinou úpravou je znenie ust. § 39a OZ, ktoré normuje úžeru, avšak toto ustanovenie nebolo súčasťou Občianskeho zákonníka v rozhodnom období. Pokiaľ prvoinštančný súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že strany aj svedkovia potvrdili, že všetky platby boli platbami úrokov, čo je aj v súlade so zmluvným záväzkom sporných strán, započítanie úrokov na istinu ako protinávrh protistrany v konaní nebol nikdy prednesený, teda súd pristúpil k zápočtu úrokov titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu na istinu bez jeho procesného protinávru. Keďže sa súd nevysporiadal s platnosťou zmluvy predloženej zo strany žalobcu a s platnosťou zmluvy, ktorú predložil žalovaný, zistený skutkový stav súdu prvej inštancie vychádzajúc z odôvodnenia je taký, že ani

jedna zmluva nie je neplatná. Napokon zo samotnej zmluvy o pôžičke nevyplýva, žeby žalovaný nemohol popri splátkach splácať aj istinu úveru a rovnako z nej nevyplýva, žeby žalovaný nemohol vyplatiť istinu pôžičky predčasne, v dôsledku čoho by nebol povinný splácať ďalej úroky.

9. Žalovaný vo vyjadrení sa k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zaviazat žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Zdôraznil, že žalobca v žiadnom prípade nepripúšťa fakt, že ním umelo dohodnuté úroky boli v rozpore s dobrými mravmi, bez ohľadu na to, či ide o zmluvu spotrebiteľskú alebo nie, pritom sám žalobca vo svojom vyjadrení prirovnával predmetnú pôžičku k spotrebiteľským zmluvám. Žalovaný zastáva názor, že právny úkon priečiaci sa dobrým mravom je taký, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov. Pritom žalobca výšku úrokov, ako to vyplýva zo spisu, upravil, teda určil bez vedomosti žalovaného. Na účely civilnoprávnej úžery možno vychádzať aj po interpretácii z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 21Cdo/1484/2004, ktorý vyslovil záver, že správanie veriteľa nesie v sebe podstatu úžery vtedy, ak je jeho účelom zámerné obohatenie veriteľa, čo v tomto prípade podľa žalovaného jasne zo zisteného skutkového stavu vyplýva. K platnosti predmetnej zmluvy o pôžičke poukázal žalovaný na fakt, že táto v znení, ako bola žalobcom predložená, nikdy nebola žalovaným podpísaná a vyhotovenie, ktoré predložil žalobca pri dokazovaní je tak falzifikátom. Aj keď pri dokazovaní prebehlo znalecké dokazovanie znalcom z oblasti grafológie, tento nepotvrdil, že podpis na listinách bol vyhotovený v iných časových horizontoch, iba určil, že podpis patrí žalobcovi. Zmluva, ktorá mala byť údajne podľa žalobcu podpísaná žalovaným je neplatná, nakoľko spôsob akým ju žalobca upravil, a to zámenou prednej strany listu, nezakladá akékoľvek žiadne právo žalobcu na peňažný nárok voči žalovanému. Z takejto zmluvy žalobcovi nemohli vzniknúť žiadne úroky, aj keď žalovanému poskytol predmetnú čiastku 300.000,- Sk a tento mu bol zaviazaný vrátiť len pôžičku. Žalovaný okrem predmetnej istiny už preplatil aj úroky, čím žalobcovi na úkor žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie. Zároveň žalovaný zdôraznil, že počas celého konania dochádzalo zo strany žalobcu k predkladaniu dôkazov, ktoré pôsobia metúco a súdny proces iba neúmerne predlžujú.

10. Žalobca podal aj písomné stanovisko k vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu. Žalobca zdôraznil, že ani žalovaný nenamietal, ani súd neaplikoval ustanovenie § 39 OZ o zneužití práv a aplikácie inštitútu dobrých mravov. Žiadnym dôkazným prostriedkom v sporovom konaní nebolo zistené, že žalobca mal zneužiť tieseň žalovaného s úmyslom získať profit. Zmluva bola výsledkom jednaní dvoch zmluvných strán, čiže žalovaný sa zaviazal plniť zmluvu dobrovoľne.

11. Žalovaný sa k podanému vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

12. Odvolací súd v súlade s ust. § 382 CSP vyzval strany sporu, aby sa v lehote 10 dní vyjadrili k možnému použitiu ust. § 3 ods. 1 a § 39 OZ.

13. Žalovaný na výzvu odvolacieho súdu oznámil, že súhlasí s použitím § 3 ods. 1 a § 39 OZ.

14. Žalobca vo vyjadrení sa k výzve Krajského súdu v Košiciach sa vyjadril tak, že aplikácia uvedených noriem nie je možná. Poukázal na nález Ústavného súdu SR zo dňa 07.12.2011 sp.zn. I.ÚS457/2010, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 07.01.2016 č.k. 8Cdo/439/2014, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 3Cdo/49/2016 zároveň poukazujúc na tú skutočnosť, že vo veci nebolo okresným súdom zamerané dokazovanie na preukázanie tvrdenia konania v rozpore s dobrými mravmi, keďže súd neskúmal za akých okolností došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a za akým účelom. Z listín, ktoré sú obsahom súdneho spisu jednoznačne vyplýva, že žalovaný celý čas splácal úroky, o čom po dobu splácania utvrdzoval žalobcu. Na uvedenom bola postavená aj argumentačná línia procesnej obrany, keďže argumentoval tým, že nie je možné splácať celý čas na základe zmluvy výhradne úrok. Skutočnosť, že zmluvné strany sa cítili byť viazané práve zmluvou o pôžičke, ktorú predložil žalobca, vyplýva aj z listu od pána Marka z uzatvorenia zmluvy v roku 2010, kedy sa žalovaný zaviazal doplatiť úroky, ako aj zo samotného konania vedeného pod sp.zn. 25Ro/37/2011.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku ďalej len „CSP“), prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods.1 písm. f) a h) CSP.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 12.12.2019 o 09.15 hodine v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II.poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach dňa 04.12.2019.

17. Odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie vec čiastočne nesprávne právne posúdil, keď na zmluvu o pôžičke aplikoval aj ustanovenia na ochranu spotrebiteľa, keďže v danom prípade nejde o spotrebiteľskú zmluvu ale záväzkový vzťah medzi stranami sporu - fyzickými osobami vznikol na základe zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 27.01.2005, predmetom ktorej bola pôžička vo výške 300.000,- Sk.

18. Z ust. § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, pre uzavretie zmluvy o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, keďže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Dôkazné bremeno o existencii právnej skutočnosti, ktorá mala za následok zánik dlhu, spočíva na dlžníkovi. Žalovaný je povinný za predpokladu, že chce byť úspešným v spore tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú.

19. Z vykonaného dokazovania prvoinštančného súdu vyplýva, že svedok G.. C. vyhotovil dve varianty zmlúv o pôžičke, nie však v čase uzavretia zmluvy dňa 27.01.2005, ale až v roku 2010. Svedok G.. C. sa nevedel vyjadriť ani k tomu, ktorú zmluvu vlastne účastníci podpísali, keďže on vyhotovil dva varianty zmluvy. V prvej bolo uvedené, že má splácať žalovaný istinu vo výške 300.000,- Sk v mesačných splátkach po 9.000,- Sk a potom to bolo znížené na 8.000,- Sk mesačne, v druhej zmluve bol variant na istinu plus úroky.

20. Žalobca v podaní doručenom prvoinštančnému súdu 31.01.2018 (č.l. 2, 88 spisu) uvádza, že žalovaný mu splatil na úrokoch z pôžičky niečo okolo 50.000,- Sk a rozpor s predloženými listinnými dôkazmi a predloženým zoznamom o splátkach úroku vidí v tom, že žalovaný poukazoval splátky pôžičky pánovi C. a synovi žalobcu bez jeho súhlasu s tým, že splátky, ktoré poukazoval prostredníctvom týchto osôb sa k nemu nikdy nedostali. Súd prvej inštancie skutkovo uzavrel, že žalobca nevedel uviesť skutočne akú sumu žalovaný zaplatil a taktiež ani žalovaný, že či ani jeden z nich nemal doklady o platbách. To, že žalovaný platil splátky do rúk syna žalobcu malo logické opodstatnenie, keďže on sprostredkoval požičanie peňazí a bolo prijateľné, aby od žalovaného peniaze preberal. Z výpovede svedka B. Y. D. žalobcu vyplynulo, že jeho vzťahy s otcom sú narušené 4 alebo 5 rokov (výpoveď z 18.11.2013). V čase uzavretia pôžičky žalobcu so žalovaným túto dohodu on sprostredkoval v roku 2005 alebo 2006, pričom dohoda nebola uzavretá písomne. Keď sa ústne dohodli o požičaní peňazí, vtedy sa dohodli na tom, že úroky bude žalovaný platiť synovi žalobcu. Písomná zmluva bola vyhotovená v čase, keď svedok s otcom už nebýval. Žalobca šiel za pánom C., ktorý mu zmluvu spísal a zrejme tam uviedli aj dátum, kedy došlo k požičaniu peňazí.

21. V konaní na súde prvej inštancie zostalo sporným, či žalobca požičal peniaze s úrokom vo výške 9.000,- Sk mesačne od dátumu poskytnutia pôžičky 27.01.2005 do 31.12.2017 a 8.000,- Sk mesačne od 01.01.2018 alebo vo výške 10 % mesačne. Z rozpisu splátok úrokov vyplýva, že žalovaný zaplatil spolu sumu 13.642,70 eura, ktorý rozpis vyhotovil svedok C. a ktorý rozpis predložil žalobca v konaní na súde prvej inštancie.

22. V spore pred súdom prvej inštancie zostalo naďalej sporným, či dodatočným vyhotovením zmluvy o pôžičke v listinnej podobe v roku 2010 sa zaviazal žalovaný zaplatiť vrátiť žalobcovi dohodnutý 10 % mesačný úrok z omeškania alebo bol dohodnutý úrok z pôžičky vo výške 9.000,- Sk mesačne od dátumu poskytnutia do 31.12.2017 a úrok z pôžičky vo výške 8.000,- Sk mesačne od 01.01.2008 do 30.06.2010. Tvrdenie žalovaného, že žalobca upravil zmluvu zámenou prednej strany listu je ťažko zistiteľné, navyše svedok C. v rámci svojej svedeckej výpovede uviedol, že v roku 2010 vyhotovil dve varianty zmlúv. V prvej bolo uvedené, že žalovaný má splácať istinu vo výške 300.000,- Sk v mesačných splátkach po 9.000,- Sk a potom to bolo znížené na 8.000,-Sk mesačne a v druhej zmluve bol variant na istinu + úroky.

23. Dojednanie úrokov pri peňažnej pôžičke podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka v neprimeranej výške je v rozpore s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ. Pri posúdení primeranosti dojednanej výšky úrokov pri peňažnej pôžičke treba prihliadnuť na celkové okolnosti úkonu a účel ktorý sledoval, ako aj porovnať dojednaný úrok s úrokovou mierou obvyklou z praxe peňažných ústavov. Pri prejednaní výšku úroku z pôžičky je dôležitá aj výška pôžičky a doba jej splatenia. Pomocným kritériom by mohla byť aj právna úprava v zmysle nar. vlády č. 238/2008 Z.z. , ktorým sa ustanovila výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru. V zmysle uvedeného nariadenia výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesmie prevýšiť sumu, ktorá zodpovedá dvojnásobku priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov pre príslušný typ spotrebiteľského úveru ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd zároveň dodáva, že prvoinštančný súd zrejme vychádzajúc z porovňavania maximálnej možnej odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru nesprávne posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah so spotrebiteľskej zmluvy.

24. Odvolací súd berúc zreteľ na ust. § 3 ods. 1 OZ v nadväznosti na § 39 OZ uzatvára, že dojednanie o úrokoch z pôžičky so zreteľom na dĺžku obdobia - obdobie viac ako 5 rokov, na ktoré mali byť peniaze požičané a výšku pôžičky 300.000,- Sk, úrokov rovnajúcich sa 36 %, prípadne 32 % nie je možné bez posúdenia okolností, za ktorých došlo k uzavretiu pôžičky a za akým účelom, považovať za rozporné s dobrými mravmi.

25. Odvolací súd ale uzatvára, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno v tom smere aká bola dohodnutá výška zmluvných úrokov z požičanej istiny 300.000,-Sk. V čase uzavretia pôžičky v roku 2005. Pokiaľ žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 13.642,70 eura, vrátil žalobcovi požičanú sumu 300.000,- Sk aj 10 % mesačný úrok.

26. Odvolací súd preto rozsudok v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to ako vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol tak i vo výroku o trovách konania, avšak z iných dôvodov.

27. Žalovaný bol aj v odvolacom konaní úspešný. Preto mu bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).